

Naladíte si srdcia na lásku

MOTÝL

Radio I Love

IVANA ONDŘIOVÁ

**Radio
love**

Copyright © Ivana Ondriová 2016
Design © Motýľ design 2016
Cover photo © RTimages / shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2016

ISBN: 978-80-8164-099-5

Radio love

IVANA ONDŘIOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Venujem svojej najdrahšej priateľke Monike G.

Prológ

„Lenže ja k nemu stále niečo cítim...“

„Nechajte ho ísť, Andrea.“

„Nie.“

„Musíte. Nezaslúži si vás.“ Nadýchla som sa a nervózne mrkla na Tomáša. Ten sa za sklom, ktoré nás delilo v malom štúdiu číslo dva rádia *Hit* na predmestí, už chytal za brucho a hurónsky sa rehotal. Až pod ním kvílila žltá stolička a v kútikoch očí sa mu leskli slzy.

Magor.

„Ale...“

„Žiadne ale, Andrea. Kašlite naňho, oklamal vás. A nie prvý raz. Nedoprosujte sa mu.“

„Máte mi pomôcť. Poradiť. O tom je vaša relácia, nie?“

„Práve to robím.“

„Naopak, vy ma proti nemu huckáte. Chcete, aby som bola k nemu zlá.“

„On bol predsa zlý k vám.“ Zagúľala som očami a hlboko si vzdychla. Zrejme to tá naivná Andrea v éteri, aj keď to bol v skutočnosti určite niekto celkom iný, počula. Ubolene totiž sykla a prudko zložila.

Konečne.

Píp-píp-píp.

Ostalo po nej len hlasné telefonické pípanie odrážajúce sa od farebných bublinkových stien za mojím chrptom. Dobré, tak aj moje plytké dýchanie, ktoré počuli všetci, čo si ma túto sobotu naladili na frekvencii 108,5.

Kývla som na svojho rehotajúceho sa zvukára, nech tam

dá nejaký pop. Okamžite ma vyhodí z online vysielania, pomôže mi predýchať túto trápnu situáciu a všetko profesionálne ukončiť.

Nereagoval.

„Fú...“ spustila som asi po piatich sekundách nepríjemného ticha. „Andrea, dúfam, že ma počuješ. Verím, že sa rozhodneš správne a prestaneš sa toľko trápiť. Nezapúďaj, každý má nárok na šťastie a nikto ti nesmie brániť nájsť ho.“ Nadýchla som sa, zavraždila pohľadom toho naničhodného Tomáša, ktorý sa medzitým spamätal a vrhol sa k mixážnemu pultu, a o čosi uvoľnenejšie som doložila: „A vy, milí poslucháči, zostaňte s nami aj nasledujúcu polhodinku. *Radio love* pokračuje ďalej s vašimi zamilovanými odkazmi, na ktoré sa teším už po tejto pesničke.“

Tomáš naladil Miley Cyrus. Rozozvučala celé štúdio a mňa vystrelila zo stoličky. Zabudla som však, že mám stále na hlave slúchadlá, takže pri pokuse odísť od stola sa ich kábel napol ako tetiva a mňa vrátil späť k mikrofónu. Tresla som doň prsami v čiernom tielku tak prudko, až sa otočil o niekoľko stupňov.

A Tomáš sa znovu rozrehnul.

Kriste!

Trielila som za ním, teraz už zlostná a červená ako rajčina. A určite to nebolo horúčavou v štúdiu, ktorú nedokázal zmierniť ani stropný ventilátor.

„Tomáš, ty si taký idiot! Zbláznil si sa? Veď som v živom vysielaní.“

„Tak čo hľadáš tu? O minútu a pol máš byť znovu online,“ zatiahol sarkasticky. Bože, ako som si len mohla kedysi myslieť, že je skvelý? Príjemný, spoľahlivý, ochotný a nekonfliktný. Dnes nebol nič z toho. Práve naopak, šlo ma z neho poraziť!

Radio love

„Môžeš mi vysvetliť, prečo si sa tak smial?“

Nadvihol obočie.

„Prečo sa stále chichúňaš?“

„Inak to nejde,“ utrúsil pomedzi nádychy.

Tentoraz som zvrátila obočie ja a tresla ho dlaňou po hlave. Konečne stíchol a vystrel sa vo svojom pohodlnom koženom kresle, ktoré si iba prednedávnom vydrankal od šéfa.

„Mala si sa počuť, July. Aj tie hlúposti, ktoré si tej chudere natárala. Ty, práve ty.“

„Akože práve ja? Ako to myslíš?“

„Ved' ty vieš,“ zatiahol káravo a posunkom ukázal na miesto za sklenenou stenou, kde ma čakal opustený mikrofón. Mala by som sa tam vrátiť. Miley už ťahala posledné tóny a hudba doznievala.

„Nie, neviem.“

„Bože, July. No tak! Celý čas je to o tom.“

„Uved' ma do obrazu. Buď, prosím ťa, taký láskavý.“

Vzdychol, nahol sa k mixážnemu pultu, kde čosi postláčal šikovnými prstami, a dokončil svoju hnusnú myšlienku, ktorá ma takmer celú nahlodala: „Mal som na mysli to, že iným radí niekto, kto je už tak sakramentsky dlho sám. Ktosi, kto dostal kopačky a doteraz sa z toho nespamätal. A to sa, do riti, stalo už takmer pred dvomi rokmi. Povieť ti, aspoň to po dlhom čase malo skutočné grády, July. To tvoje *Radio love*. Konečne!“

1. kapitola

Neverila som jej.

Bola som práve v sprche, poriadne unavená a mierne prechladnutá, čo ma neuveriteľne znervózňovalo. Tušila som, že to nepekne poznačí môj hlas a celé zajtrajšie vysielanie.

V župane som zaliezla pod perinu a siahla po diaľkovom ovládači, ktorý okamžite zareagoval a spustil akýsi stokrát opakovaný film na stokrát prekliatej televíznej stanici. Zabaľovaná v teplej a vo voňavej bavlnenej látke som uznala, že nápad dať televízor do spálne bol fantastický. Filipov nápad.

Práve som zadriemala. Celkom prirodzene a presne tak ako po mnohé dni predtým. Stačilo sa pätnásť minút sústrediť na blikajúcu obrazovku a klesli mi viečka.

Razom som však pookriala, keď sa mi hlučne rozozvučal môj Samsung S4, ktorý som si zabudla nastaviť na tichý režim.

Monika.

Ešte chvíľu som váhala, stále poznačená tým náhlym a prikrátkym spánkom, no napokon som hovor predsa prijala a lenivo zatiahla: „Čo je také súrne?“

„Ty. A ten tvoj klamársky podliak.“

„Čože?“

Okamžite som bola znovu svieža a čulá ako rybička. Stíšila som televízor, skopla z nôh paplón a mrkla na budík, ktorý tikal pri mojom záhlaví.

„Aký klamársky podliak?“

„Fil... Ten klamársky podliak. Nikdy by som nepovedala, že to urobí aj on!“

„O čom to, preboha, hovoríš?“ vyštekla som a nervózne hodila ovládač na jeho vankúš.

Čo to tu Monika tára? O takom čase? Keď som už bola absolútne vyčerpaná a pomaly, ale isto zaspávala? Bola som v posteli sama, pretože Filip mal byť až do neskorých nočných hodín na akejsi pracovnej večeri v reštaurácii Bosca na Hlavnej. Vraj pre nejaký nový reklamný projekt. A ja som verila, že je ozaj tam.

Lenže zavolała Monika a začala vravieť niečo, čomu som vôbec nerozumela a čo ma vytáčalo do nepríčetnosti. Potiahla som nosom, zazrela na filmovú romantiku v televízii a zaškrípala zubami.

Lenže skôr ako som sa stihla znovu čosi opýtať, prišli Monikine príšerné slová: „O tom, že je v Bosca s akousi blondávu fíflenu. Nie s kolegami či so šéfom, ako to natáral tebe. Ale s nejakou ženskou v čiernych kokteillových šatách s cinkotajúcimi kruhovými náušnicami.“

„Vymýšľaš si. Odkiaľ by si to...“

„Šla som práve z kina. Hladná ako vlk, lebo pukance, ktoré som pri filme napochytró zjedla, mi predsa stačiť nemohli. Tak som si to namierila ešte na kebab. A vtedy som ich zbadala. Za oknom.“

„To bude asi tá nová. Asistentka generálneho. Valéria. Zrejme bola na stretnutie pozvaná aj ona a...“

„Alebo len ona, July. A možno o žiadne pracovné stretnutie nešlo. Aspoň tak to vyzeralo.“

Pokúšala som sa predstaviť si to. Teda predstaviť si Fila, ako je niekde s cudzou ženou a nadväzuje s ňou niečo iné ako formálny pracovný vzťah. Okamžite mi zovrelo žalúdok a zatmelo sa mi pred očami.

Nie!

„Sedeli tam len on a ona,“ pokračovala moja najlepšia

priateľka dôrazne, pretože jej to nebolo ľahostajné. Koľko sme sa to poznali? Sedem rokov? Samozrejme, že jej na mne záležalo. Dofrasa, aj tak ma však naštvála!

„Smiali sa a držali za ruky. Ako dve hrdličky, ktoré sa takto stretávajú veľmi často. A pili šampanské.“

Len čo to dopovedala, odrazu akoby ma zasiahla celá pravda. A veľmi krutá. Otvorila som ústa, potom ich naprázdno zavrela a odtiahla si mobil od ucha. Monika síce rozprávala ďalej, no ja som ju už ignorovala. Pískalo mi v ušiach, akoby som stála pri koľajniciach, po ktorých prechádzal vlak. Nevnímala som Moniku, televíziu ani hluk za stenou, za ktorou sa nachádzala obývačka susedov Vizárikovcov. Bola som celom mimo.

„July? July, si tam?“

Telefón som prudko hodila na posteľ. Dopadol vedľa ovládača na miesto, kde ešte dnes ráno spočívala Filipova kučeravá hlava.

„July!“

„Neverím,“ šepala som. „Neverím ti,“ dodala som skôr pre seba, lebo Monika ma na tú diaľku počuť určite nemohla. Ešte raz zvolala moje meno, potom nepekne zakliala a napokon stíchla. Vedela som, že zložila a že ma v tom nechala samu.

V našom spoločnom byte, v našej spálni, pri posteli, kde sme sa ešte včera v noci milovali a naše telá sa dôverne dotýkali, tam, kde mi Filip vyznával lásku.

„Ne-ve-rím,“ zopakovala som opäť, ale už nie s toľkou istotou.

Bez pohnutia som stála uprostred našej neveľkej spálne v obklúčení jeho vône a tých mizerných romantických slov, ktoré na mňa útočili z obrazovky. Presne ako soľný stĺp. Tak som vyzerala. S očami dokorán, so srdcom až v krku,

s hlavou plnou obrazov Fila a tej druhej. A tá filmová sladkosť k tomu bola skutočne vražedná kombinácia. Môj hnev a bezradnosť si takmer odniesla nová plazma, ktorá tie nezmyselnosti produkovala. Trvalo hodnú chvíľu, kým som konečne znovu rozhybala paralyzované telo. No aj tak som vládala akurát jediné. Plakať.

Pol jednej. Zrejme som od vyčerpania zaspala. Z nepokojného spánku ma vytrhol až šramot za dverami v obývačke. Zdvihla som hlavu z vankúša a okamžite si ju chytila do dlaní. Bolela ako šľak, navyše mi muky spôsobil aj plný nos. O roztrieštenom srdci už ani nehovoriac.

Bolo mi jasné, že je to on. Zakrádal sa tmavým bytom ticho ako myš. No kým inokedy by som to vnímala ako ohľaduplnosť a snahu nezobudiť ma, teraz som mala chuť vyskočiť a streliť mu takú, až by ho odhodilo späť k vstupným dverám.

Ostala som však schovaná pod paplónom s hlavou veľkou ako balón a vyčkávala, kým sa ku mne odvážne priblíži. Kým si bez pocitu viny ľahne na svoju polovicu postele a začne pochrapkávať.

Och, vlastne nie!

Chcela som niečo celkom iné! Chcela som, aby rozprával, vyvrátil Monikine slová a dokázal mi, že sú to iba hlúpe táraniny. Potrebovala som sa zbaviť tých pochybností a počuť od neho jedine to, ako ma miluje a že to bola naozaj iba nová kolegyňa, ktorú mi spomínal. A o ktorú by nikdy ani len nezakopol.

Lenže on sa fakt uložil bez jediného slova do perín. Doslova nasiaknutý sladkastou, neskutočne vtieravou a pre mňa neznámou vôňou. Ako každý chlap nepredpokladal, že ju môžem zacítiť.

Cítila som ju však tak intenzívne, až ma z nej zadúšalo.

V tej chvíli som to už v sebe viac neudržala, tresla som dlanou po paplone a prudko sa posadila.

„Kde si bol?“

„Čože?“

„Pýtam sa, kde si bol!“

Aj cez tmú som videla, ako šokovane sa tvári a ako na mňa spýtavo hľadí. Mal na sebe biele tričko a trenírky. Nič viac. Tak ako bolo možné, že ju z neho cítim? Tú kvetinovú vôňu? Odpornú arómu zrejme drahého parfumu? Akoby ho mal vrytý do kože!

„July, nespíš?“

Natiahol sa za mnou, no okamžite som mykla plecóm a nohy spustila na malý vlnený koberček.

„Nedotýkaj sa ma,“ zasipela som.

„Bože, July... Čo je? Deje sa niečo?“

„Ešte máš odvalu sa na niečo také opýtať?“

Znovu jeho prekvapený pohľad. A ublížený. Keď som zažala nočnú lampu na malom prútenom stolíku, takmer ma z jeho nechápavých očí naplo na dávenie.

„Nerozumiem ti. Bol som predsa na tej firemnej večeri. Urobil som niečo?“

Bože!

„Tak čo som spravil, láska?“

Stačili dva prudké pohyby a ocitol sa tesne pri mne. Hneď nato natiahol ruku, schmatol ma za lakeť a pokúsil sa priťahnúť ma k sebe. Ibaže on voňal inou! A tak intenzívne, akoby sa v jej vôni vykúpал!

Kam z Bosca odišli? K nej? Milovali sa? Dokázal by to? Pomilovať inú a vrátiť sa ku mne? A tváriť sa, akoby sa nič nestalo?

„Všetko!“ napokon som zo seba vytisla. „Zničil si ma!“

Náš vzťah. Našu lásku!“ vyrážala som zo seba zastretým hlasom.

„July...“

„A ja som ti verila. Tak veľmi som ťa milovala! Tak veľmi ťa stále milujem. A ty, ty...“ fíkala som, spakruky si utierajúc tvár a vlhké oči.

„Čo?“ skríkol a surovo mnou zatriasol. Bol nervózny a akýsi rozladený, k tomu na mňa stále nechápavo hľadel. Z čoho ho tu akože obviňujem? Azda z niečoho nečestného, čo by on nikdy nespravil? Presne tak sa teraz správal... Ako obeť. Tváril sa ako najväčší chudák na svete, čo ma neuveriteľne dopálilo!

„Podviedol si ma!“ to som už kričala aj ja. „S tou akože novou kolegyňou. S tou blondínou! Urobil si to! Viem to, cítim to. Ty všivák hnusný! Vyspal si sa s ňou!“

Stisk povolil. A konečne sa na mňa prestal dívať ako opustené mača.

Naopak, v očiach sa mu objavila skutočná zlosť, telo sa mu naplo a na krku nabehla žila. Pozerala som sa presne na to miesto ako zhyponotizovaná.

Samozrejme, zase som sa rozplakala, ale teraz už naozaj srdcervúco bez najmenej šance ten prívál slz nejako zastaviť. Nekontrolované mi tiekli po lícach a kvapkali z brady na pekný hnedý koberček, ktorý sme objavili pred piatimi mesiacmi vo výpredaji v Möbelixe.

Fil ma neobjal. Neupokojil ani nepohladil. Dokonca mi už ani nestískal ruku. Odrazu odo mňa odstúpil, akoby som ho popálila, vošiel si prstami do vlasov, čosi si zamrmlal popod nos, nato vzdychol a bez všetkého sa pobral preč.

Odišiel.

Nielen zo spálne či z obývačky. Zašuchotal v predsienke, kde si zrejme niečo narýchlo obliekol, a tresol dverami.

Zmizol obvinený z nevery a ani sa mi to nepokúsil vyhovoriť, nieto sa mi ospravedlniť za svoj svinský poklesok!

A to som mu v tej chvíli možno aj bola ochotná odpustiť.

Lebo som ho ľúbila ako krava a tak veľmi ho chcela späť!

Vyriešil to však za nás oboch po svojom. A urobil za naším vzťahom hrubú čiaru!

2. kapitola

„July, nie je to ono a ty to vieš. Niečo tomu chýba.“

Pozerala som sa naňho, akoby som ho videla prvýkrát v živote. Sedel vo svojom čiernom kresle pod Kirchnerovým portrétom Gerdy. Vždy ma priveľmi odpudzovala tými svojimi obrovskými očami, ktoré ma pozorovali, kdekoľvek som sa v šéfovej kancelárii nachádzala. Či už vo dverách, pri okne, za stolom alebo podobne ako teraz na kovovej stoličke oproti nemu.

Dal za ten obraz nehorázne peniaze. Nerozumela som prečo, no Borisa som nechápala takmer v ničom.

Možno preto sme tak dobre spolu vychádzali a fantasticky spolupracovali.

Až doteraz.

„Ako...“ prehltna som, odtrhla pohľad od kvetu na klobúku strašidelnej Gerdy a uprela ho na jeho okrúhlu tvár. Dívali sa z nej na mňa dve tmavohnedé uhrančivé oči.

„Ako to myslíš? Narážaš na *Radio love*?“

„A na čo iné? Mám ti ukázať čísla za posledné tri mesiace? Šla si rapidne dole. Poslucháči ťa už majú napočúvanú a zrejme ich unavuje, že je to vždy o tom istom.“

„Vždy o tom istom?“

„Vieš, ako to myslím.“ Zopäl si ruky pod bradou a veľavýznamne na mňa pozrel. Automaticky mi zrak zaletel na jeho chlpaté predlaktia. Boli čierne presne ako jeho vlasy. Keď sa k tomu pridala tmavá pleť a takmer čierne oči, málokto by uveril, že Boris Skala má slovenské korene a nepochádza odnikiaľ z Pyrenejského polostrova. Lenže on bol naozaj Slovák ako repa a nemal žiadnych rodinných príslušníkov z juhu Európy či nebudaj z Ameriky. Poznala som ho dostatočne dlho na to, aby som si tým bola istá. Vlastne tak dlho, že som náš vzťah mohla nazvať takmer rodinným. Kedysi som začínala v jeho regionálnych novinách, potom v magazíne *Štýl*. Formoval ma a vytváral pre mňa priestor, aby som kariérne postúpila, čo sa aj skutočne stalo. Moja príloha v *Štýle* bola nečakane úspešná a tento časopis doslova katapultovala medzi najpredávanejšie na Slovensku. A mňa vystrelila aj do Borisovho rozbiehajúceho sa rádia *Hit* sídliaceho na predmestí. V rádiu mi dal potom teplé miestečko moderátorky vlastnej relácie o vzťahoch a láske, v ktorú som tak veľmi verila.

Lenže to bolo takmer pred dvomi rokmi.

Predtým, ako ma Filip odnaučil ľúbiť.

„Nie, ozrejmi mi to. Robím niečo zle?“

Boris vzdychol, prudko vstal, až sa kreslo otočilo okolo vlastnej osi a ostalo ku mne otočené opierkou, a potom unaveno vykročil po lesklej šachovnicovej dlažbe. Starol. Ako všetci. Na tvári mu pribudli vrásky, a keď sa do jeho kancelárie predrali pomedzi žalúzie lúče poobedňajšieho slnka, zbadala som, že v havraních vlasoch má aj zopár šedín. Najmä na sluchách.

„July, nedurdi sa hneď.“

No nazlostila som sa. Vo chvíli, keď vyslovil tie slová, som cítila, ako mi horia líca a ako mi na krku a vo výstrihu

vystupujú červené fláky poníženia. Musela som vyzerat' skutočne príšerne so svojimi blond'avými vlasmi, červenkastou pleťou a s nespočítateľnými pehami, ktoré mi vytiahlo slnko.

„Chcem ti len dobre. Sama musíš cítiť, že stagnuješ. Ľudia málo telefonujú, nereagujú, vlastne nepočúvajú. Chce to zmenu!“

„Chceš ma zrušiť?“ spýtala som sa roztrasene.

Neviem, prečo sa mi rozochvel hlas, veď som predsa bola našťavaná! Ako vždy ma však premožli emócie a v duši som mala nepokoj. Rástol priamo úmerne s tým, ako sa mi čoraz viac potili dlane. Pridal sa k tomu aj pot pod modrou košeľou, ktorý mi čoraz rýchlejšie stekal dolu chrbtom až do nohavíc.

„July...“

„Chceš ma zrušiť?“ zopakovala som.

Boris ma razom schytil za lakte, potom ich pošúchal a nahol sa tvárou celkom blízko k mojej, až som mala pocit, že mi takto vidí hádam i do duše.

„Nie! Panebože, to nie!“ zatriasol mnou. „Si moje eso. Ty si mi to predsa rozbehla! Prečo by som mal niečo také urobiť?“

„Tak prečo mi to hovoríš?“ opýtala som sa zlomene.

„Aby sme ťa opäť dostali na výslnie! A bolo to ako kedysi.“

Otvorila som ústa a niekoľkokrát zažmurkala. Boris sa na mňa uprene díval bez jediného mrknutia a doslova ma svojím pohľadom a presvedčením, ktoré v ňom bolo, hypnotizoval.

„Lenže ako? Ja...“ Áno. Bola som ako obohraná platňa. Teraz som si jasne uvedomovala, ako veľmi ma po Filipovej zničujúcej nevere zasiahol syndróm vyhorenia.

„July. Máš na to. Si dobrá. Vynikajúca novinárka aj moderátorka s fantastickým hlasom. Sladkým a nežným, ako stvoreným do éteru. A máš aj skvelé nápady. Len si to všetko v sebe akosi udusila. Jednoducho potrebuješ späť svoje staré zaniehanie. Nakopnúť.“

„Nakopnúť?“

Prikývol. Konečne ma pustil a spokojne sa usadil na kraji stola s rozkročenými nohami. Keby si toto dovolil iný chlap, okamžite vstanem a utekám odtiaľ preč. Boris však bol už dvanásť rokov šťastne ženatý s Ivonou. Boris bol jednoducho Boris, neškodný a pridobry.

„Hm. Áno, July. A viem ako.“

Zazubil sa a načiahol za telefónom, ktorý ležal vedľa jeho notebooku. Zdvihol čierne slúchadlo, stlačil gombík a prihovoril sa mladučkej Elene, ktorá k nám nastúpila pred dvomi mesiacmi na absolventskú prax.

„Elenka, pošli mi ho sem. Mal by byť v štúdiu tri pri Markovi. Zavolaj ho.“

„Koho?“

Preboha, koho? zopakovala som v duchu.

Zahniezdila som sa na stoličke a márne sa pokúšala upokojiť búrku, ktorá vo mne narastala. Nechájala som. Čo sa to tu deje? Znovu som sa rozochvela s jasnou vidinou, že je všetkému koniec a popoludní budem na dlažbe. Iste, hlavu som mala plnú otázok, ktoré sa mi tisli na jazyk, ale ten zbabelec v mojich ústach načisto zdrevenel.

A tak som tam iba meravo sedela neschopná sa čo len pohnúť a krčovito sa držala opierok v túžbe rozdrviť ich v dlaniach. Až som mala hánky biele ako sneh.

Fajn. Uznávam, že som bola klbko nervov, zatiaľ čo sa Boris stále iba tajomne usmieval. Až po chvíľke ticha poznámenal: „Neboj sa. Bude to skvelé.“ Pokúsil sa do mňa

vliať pokoj. Možno by mu to aj vyšlo. Možno... Keby do tých prekliatych dverí nevošiel on.

Andreas Benč.

3. kapitola

Zakolísala som sa a čosi nezrozumiteľné zakvílila. Z hrdla mi vyšiel priamo do veľkého priestoru šéfovej kancelárie zvuk, ktorý sa nedal identifikovať ani vziať späť. Zaklokoťtal mi medzi mandľami a jednoducho sa predral von.

Taká hanba. Takmer ma porazilo, keď sa obaja chlapi razom obrátili ku mne a zatvárali sa, akoby mi na chrbte narástol hrb.

„July?“

Prečo sa Boris tváril vždy tak ustarane?

„Si v pohode?“

Nepočkal na moju odpoveď.

„Predpokladám, že Andreasa ti nijako zvlášť nemusím predstavovať. Kto by ho...“

„... nepoznal,“ sarkasticky som ho doplnila, konečne vstala zo stoličky, ktorá ma opäť zradila a zaškrípala, a vykročila k nim.

„Veru, kto by ho nepoznal,“ povedala som s toľkou iróniou, že ju nebolo možné opomenúť. Obaja sa však tvárili, akoby si to nevšimli. Obdarili ma totiž úsmevom, ktorý by roztopil aj ľadové kryhy na Aljaške. Zrejme očakávali, že sa k nim pripojím, no keďže som bola celkom vylúčená z tej ich zvláštnej dohody, dokázala som na nich len spýtavo zízať.

Prvý sa na moje počudovanie spamätal práve Benč. Odkašľal si a vystrel ku mne pestovanú ruku. Hneď nato